

ΕΠΙ ΠΤΕΡΥΓΩΝ ΑΝΕΜΩΝ IV ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Του Κώστα Κωνσταντίνου

ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ

Δακρυσμένα πουλιά
μάζεψαν με υπομονή
σε ένα λευκό μαντίλι
καιρούς πολύπλοκους μέσα στο χρόνο
τη νοσταλγία του κόσμου
και την απόθεσαν
φεύγοντας αργά αργά
στην προκυμαία της σιωπής.

*Kai tώρα - ποιος ίσως να το ἔξερε -
ήρθανε πάλι με το αλμυρό τους άγγιγμα
να ταράξουν τα κυρασμένα μας όνειρα
να γλυκάνουν - τάχα - μνήμες
που καραδοκούν στον ορίζοντα.*

*Ma εγώ κι αν κοιτώ αυτά τα πουλιά
δεν τα βλέπω
κι ας τ' ακούω
σε κάθε μου βήμα
είσαι μόνο εσύ που αγαπώ έτοι απλά
με ένα τρόπο αλλιώτικο.*

*Τα δικά μας πουλιά ταξιδεύουν ακόμα
και σε κάθε λιμάνι κουβαλούν σιγανά
τα πιο όμορφα λόγια σου,
εκεί που το κύμα ξανασυμίγει
πιο κύμα στα μάτια σου.*

21/10/1988, 23.30
(δια θαλάσσης, από Κρήτη για Κύπρο)

ΧΩΡΙΣΜΟΣ

Ξέρεις τι είναι χωρισμός;

*'Ενα βαρύ του Στέλιου ζεϊμπέκικο
να το χρεεύεις ολομόναχος
με πόδια καρφωμένα καταγής,
να την πατάς την άκαρδη ξωή,
ας είναι μόνο και για μια στιγμή
να γίνεται δική σου.*

Ξέρεις τι είναι χωρισμός;

Να περπατάς κι η σκέψη σου
να τριγυρνά στα σκοτεινά,
να πολεμάς να διώξεις από τ' όνειρο
κάθε κρυφό καημό σου
κι ύστερα να κτυπάς το ξύπνημα κατάματα -
να ανοίγεις έτσι ακόμα πιο βαθιά
την ύπουλη πληγή σου.

Ο χωρισμός είναι ένα σπίτι έρημο,
είναι ο Στράτος που σου τραγουδά
"βρέχει φωτιά στη στράτα μου" -
είναι μια πίκρα χαραγμένη στην καρδιά,
μια μοναξιά κι ένα παράπονο
να τρέχουν τοίχο τοίχο ...

Κολωνία, 06/1/1985

ΣΑΒΒΑΤΟΒΡΑΔΟ

Να που η νύχτα απλώθηκε γύρω καλοφτιαγμένη
κι είμαι στρωτός στην κούνια μου να την καλωσορίσω,
είναι η καρδιά μου κρύσταλλο, η χούφτα μου δεμένη,
μα πώς στα χελιδόνια μου τόσα φτερά να κλείσω;

Αναθροϊζει η γλάστρα μου και γέρνει σαν τη λεύκα,
οι πετεινοί μου αμίλητοι μην τη γλυκοπλανέψουν,
σπάζουνε με τα ράμφη τους τα μολυβένια πεύκα
κι ύστερα τα μαζεύουν και κλαιν τι να πιστέψουν.

Ανατριχιάζει ο ουρανός να πλέκει κουβαρίστρες,
η κοιμισμένη πόρτα μου γεύεται τη σκουριά της,
μιλάνε σαν τα μάτια της, μιλάνε σαν σφυρίχτρες,
μπερδεύονται σαν θάλασσα δυο κύκνοι στα μαλλιά της.

29/06/1981

ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΗ ΘΛΙΨΗ

Στην καύτρα του ταιγάρου
τρεμοπαίζουν τα νισταγμένα μου όνειρα.

Μιαν όψη μου τέτοια γεμάτη θορύβους
ζωγραφίζει του προσώπου
η πολύμορφη πένα.
'Ό,τι κι αν πω ανεβαίνει

στου καπνού το στρατί¹
δακρυσμένο
ένα γέλιο
που κλείνεται μέσα σε τέσσερις τοίχους
μαρμάρινο βλέμμα
φυλακή μου.

Η προσμονή μου
με την πάχνη ντυμένη
ενός ακόμη αθώρητου
πρωινού του χειμώνα
αντιστέκεται τώρα
όπως στο νοτισμένο φύλλο
η τελευταία ξεχασμένη σταγόνα
πριν ικλάψει για χίλια ρυάκια.

Ας μη με αφήσει μονάχο
μα ας κρατά με για πάντα -
ας είναι και σκλάβο της -
η στερνή ζωντανή
της ζωής μου εικόνα.

21/11/1982

Η ΛΕΞΗ

Από καιρό
ξυπνήσανε οι λέξεις στη ψυχή μου
σκοτεινές
και βράδυ με σκοτώνουν
δυο φορές
με τον ανθό της νιότης τους,
με το σπαθί των χρόνων τους.

Οι λέξεις
είναι ο πιο στυγνός κατακτητής,
αυτός που χρόνια με περίμενε
σαν πιτσιρίκι νηστικό
το αχνιστό καρβέλι.

Και ήρθανε λίγοι
οι λέξεις μες στην παγωνιά
με κάθε τι το αληθινό
να οργώσουν το μυαλό μου,
με της σιωπής τη μουσική
να ουρλιάζουν σαν νυχτώνει:

Σκλάβε,
όμορφη κι άγνωστη σαν θάλασσα,
η λέξη που περίμενες,
είτε το θες ή δεν το θες,
πάντα θα σε σταυρώνει.

09/05/1984

ΟΙ ΛΕΞΕΙΣ

Λέξεις που ποτέ δεν τις μάθαμε,
λέξεις που παίζουν
στα ακρόφυλλα του νου
λέξεις που οργώνουν τη ψυχή μας
καθημερινά
που λευτερώνουν
το χορό της σκέψης.

Οι λέξεις ...
το χαλινάρι κάθε λόγου
και η κολακευτική του φυλακή.

Οι λέξεις, η υποταγή ...
ο ξέφρενος παράδεισος
των αισθημάτων.

06/03/1984

ΑΝΘΡΩΠΟΙ

Μα είναι αλήθεια άνθρωποι αυτοί;

Ποια μάνα να τους γέννησε;
Ποιος ουρανός ανέχτηκε να τους σκεπάσει;
αυτούς που με το βήμα αυθάδες κίνησαν
για να δαμάσουν - καθώς λέγαν - τους αλήτες,
λες κι ήταν δυνατό ποτέ
ο άνεμος στο διάβα του
να κάνει κάθε τυραννίσκου το χατίρι!

Ένα σωρό με παλιοσίδερα
κατάφεραν μονάχα να υποτάξουν
οι σιδερόφρακτοι των ψευδαισθήσεων,
- ένα σωρό με παλιοσίδερα και τίποτε άλλο -
αυτοί που νόμισαν
πως το νερό, μια νύχτα και μια μάνικα
αρκούν για να ξεπλύνουν τις ντροπές τους.

**Βαμμένα κόκκινα τα όνειρα δεν σβήνουνε ποτέ
μόνο γυρνούν μέσα στον κόσμο την ανία
στον ύπνο τους νεκρούς να ξεσηκώνουνε
ΨΩΜΙ – ΠΑΙΔΕΙΑ – ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ!**

Νοέμβριος 2001, επέτειος Πολυτεχνείου

ΕΛΕΓΑ

*Και φέτος έλεγα πως δεν θα δακρύσω
δεν είναι άλλωστε ούτε πολιτικά ορθό.*

Μεγάλωσα πια.

*Είναι όμως εκείνη η φωνή της Βέμπο
βουτηγμένη στο χιόνι
φορτωμένη στο τρένο
που σε τρέχει με χίλια.
Άντε να ξεφύγεις λοιπόν, αν μπορείς,
από την καμπονουριασμένη πλάτη της μάνας
που σου λυγίζει τα τρίσβαθα.*

Έλεγα και φέτος πως δεν θα κλάψω.

*Πώς να αποφύγεις όμως την Πίνδο
- Πενταδάκτυλέ μου πού να 'σαι -
όταν σου αγκιστρώνει το βλέμμα
σε σέρνει στον ήλιο ψηλά
και σε ρίχνει στην άβυσσο;*

28/10/2002

ATM

*Τελευταία τον πήρε το παράπονο
Γιατί κανένας δήθεν δεν τον καταλάβαινε
Είναι αλήθεια
Πως του το είχε εκμυστηρευθεί ένας φίλος
Με άκρα δυσκολία
Αλλά και με περίσσια ανακούφιση
Μα τι να έφταιξε άραγε
Και είχε μελετήσει φιλοσοφία και λογική
Με όλα εκείνα τα καλούδια του Θεού
Που σε κάνουν ίσα - ίσα να ξεχωρίζεις
Όπως ακριβώς φαίνεται
Σε μια κόλλα χαρτί το περιθώριο...*

*Θυμάται μικρός τους δασκάλους του
Να του λένε ότι η γνώση αμείβεται
Ότι είναι πάντα ατίμητη
(μάθε τέχνη κι άστηνε)
Φυσικό λοιπόν
Με τα όνειρά του να τα έχει πάντα καλά
Αλλά και με τον ξύπνο του οι ενοχές
Να κάνουν τις ανοχές των ανθρώπων στενότερες
Τώρα βέβαια στη μέση του βίου του
Με οικογένεια και υποχρεώσεις
Σούζα μπροστά σε ένα έι τι εμ
Με προσοχή και ταπείνωση
Καταλαβαίνει καλά
Τι σημαίνει ζωή ΑΤιΜη.*

02/10/2003

AN HTAN KATI

*Αν ήταν κάτι που ήξερα
με την αρχή του άλφα
να...
- τίποτα σπουδαίο δηλαδή -
γυάλινες σκέψεις των νερού,
ρυτίδες βράχινες των νου
να τρέχουν στην αλάνα...*

*τώρα μου μοιάζει δισταγμός,
πέτρινος αναστεναγμός
παρατημένης βρύσης,
ένα λογάκι της στιγμής
την ώρα μιας πνιχτής κραυγής
λίγου προτού ξυπνήσεις...*

Ηράκλειο, 05/10/2006

ΚΩΣΤΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ